

fulfølgelig udenfor det Parti, hvortil jeg hører, for der have vi kun een Mening, det er klart, vi have jo drøftet denne Sag. Men der er ikke Tvivl om, at man i det Parti, hvortil Hr. Duf. Sørensen hører, og af de Højremænd, jeg har haft Anledning til at tale med, have lagt nogen Vægt paa den Bestemthed, hvormed Mindretallets Betænkning udtaler sig. Men hvad siger saa de 141 Valgere her? De fige, at de ere fuldt overbeviste om, at en Tidsfrist ikke er givent, og at det umuligt kunde have undgaaet deres Opmærksomhed. Ja, nu har jeg, som har haft det ærefulde men hverken morsomme eller ubespørlige Hærv at granske alle disse Papirer, selvfølgelig ogsaa gransket disse Adresser, og saa ser jeg, at dette Citat i det ærede Mindretals Betænkning atter er et af dem, hvortil jeg i Marginen har skrevet „uforrekt“. Thi saaledes lyder nemlig Adressen ikke. Der staar intet om „umuligt“ i de trykte Erklæringer, og „umuligt“ er ogsaa et stærkt Ord. Det findes imidlertid et Sted. Det ærede Mindretal har ikke gjort sig den Ulejlighed, som jeg har gjort mig, at læse ogsaa de andre Adresser igennem. Sagen er nemlig den, at de andre Adresser, som oprindeligt ere underfrevne paa trykte Blanketter, ere komne ind en gros, skrevne af og attesterede af Amtsforsvalteren derovre, og de have den Tekst, som her staar paa den trykte Blanket, men der er en anden Erklæring, som har en noget afvigende Tekst, og der staar noget om „Umulighed“, og der er Provst Th. Sørensen første Underfrevner. Altsaa der have vi Provst Sørensen igen, det er en Mand, der skal bygges saa meget paa, det er ham, der bruger Ordet „umuligt“, ligesom han erklærer, at han har hørt den første Udtalelse, skønt det efter hans eget Vidnesbyrd er klart, at han ikke har været til Stede, da Borgmesteren brugte den første Udtalelse. Jeg antager ikke, at jeg siger for meget, naar jeg siger, at de 6 Mænd, der have medunderfrevet den Erklæring, hvor han er første Underfrevner, have underfrevet i Tillid til, at naar Provsten brugte Ordet „umuligt“, forstod han sig paa det, og saa turde de underfrevne med. Altsaa det er ikke de 141, der have været inde paa dette „umuligt“, det er Provsten og hans 6 Fæller.

Jeg gaar derefter over til Mindretallets Betænkning, Tillæg B, Sp. 1265, hvor der refereres, hvad der staar i Valgloven. Se, det er nu meget fedeligt, at jeg heller ikke der kan følge Mindretallet, og give det Attest for, at det refererer Valgloven korrekt, og det skulde det dog have kunnet. Vi have rigtignok samme Afgang til Afstykkerne, men

jeg indrømmer, at de ere saa vidtløftige og besværlige, saa der kan være nogen Undskyldning, naar disse ikke citeres korrekt. Men Valgloven er saa kortfattet og knap med Hensyn til de Paragraffer, vi bestæftige os med, at det gør mig meget ondt, at jeg atter her i Marginen af min Betænkning finder det lille Ord „uforrekt“. Der staar paa det anførte Sted i Betænkningen: „Følge den ved Valgloven foreskrevne Ordning begynder Valghandlingen med, at Valgbesthyrelsens Formand aabner Mødet“, osv. osv., og dernæst, at naar Raaringens Virkning ophæves ved Begæring om navnlig Afstemning, bethder dette, „at Valg handlingen indtil videre forlægges fra Tribunen til Stemmestemorden. Den genoptages og fortsættes da først igen paa det til Afslutning af Valget bestemte og forud bekendtgjorte Sted, naar den hele Valgbesthyrelse atter har samlet sig der“. Se, det er trykt med spærrede Typer, det vil sige det samme som en Underfrevning i Manuskriptet. Det er altsaa noget, vi alle vel skulle lægge Mærke til. Naar man altsaa citerer Lovens Bestemmelser om, hvorledes det gaar til ved Valg, have vi Valglovens Bestemmelser, særlig her dens § 42 at holde os til. Nu skulde man altsaa tro, at en Hovedbestemmelse i § 42 var, at Valget fortsættes, naar den hele Valgbesthyrelse har samlet sig der, in casu paa Tribunen. Saa tager vi da vor § 42 frem og ser, at der ikke i den staar et eneste Ord om den samlede Valgbesthyrelse. Der nævnes kun Formanden som agerende, og et Haab, som Mindretallet maatte nære om i dette Tilfælde at kunne stille Formanden ud som noget ikke den officielle Del af Valghandlingen vedrørende, naar han er paa Tribunen, maa jeg paa det allerbestemteste afvise som umotiveret, thi efter Valglovens § 42 er det ikke den samlede Valgbesthyrelse, der agerer, men den lægger et bestemt Hærv i Valgbesthyrelsens Formands Haand. Det er ham, der taler, det er ham, der kalder de sidste Valgere ind, det er ham, der henvender sig til Forsamlingen, og ikke Valgbesthyrelsen. Jeg vil ikke trætte det høje Ting atter med at læse § 42 op, men jeg vil indprente ganske bestemt, at der staar intet i § 42 om, at den hele Valgbesthyrelse atter skal samle sig der, førend Valget kan fortsættes, thi Valghandlingen gaar videre, ved at Formanden samler Risterne paa det af ham før Afstemningens Begyndelse for Valgerne betegnede Sted og bekendtgør derefter for Valgforamlingen, at Afstemningen vil blive sluttet, naar ingen nu er til Stede, som begærer at deltage i